ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **V. B.**, zastoupená Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem se sídlem Praha 6, Jugoslávských partyzánů 1603/23, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2016, č. j. 10 A 50/2016 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se žalobou podanou dne 18. 3. 2016 u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala zrušení vyrozumění žalovaného ze dne 3. 3. 2016, č. j. MV-35193-3/OAM-2016, jímž bylo stěžovatelce dle ustanovení § 3b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) sděleno, že její prohlášení o mezinárodní ochraně ze dne 25. 2. 2016 nebylo učiněno včas, a tedy jej nelze dle ustanovení § 3 zákona o azylu považovat za žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozsudkem městského soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 10 A 50/2016 – 32, byla žaloba zamítnuta.

V důsledku administrativního nedopatření bylo v nyní posuzované věci účastníkům řízení zasláno pouze zkrácené znění shora označeného rozsudku neobsahující odůvodnění

(čl. 36 soudního spisu), proti němuž podala stěžovatelka kasační stížnost pro nepřezkoumatelnost dle § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), neboť rozsudek městského soudu postrádá odůvodnění obou výroků. Sdělením městského soudu ze dne 1. 9. 2016, č. j. 10 A 50/2016 – 40, byla s omluvou a přiloženým písemným vyhotovením odůvodněného rozsudku (čl. 35 soudního spisu) stěžovatelka o tomto chybném postupu vyrozuměna. Současně byla upozorněna na v úvahu přicházející možnost odmítnutí takové kasační stížnosti pro předčasnost ze strany Nejvyššího správního soudu s doporučením podání nové kasační stížnosti.

Za stavu, kdy městský soud své pochybení spočívajícím v nikoliv řádném doručení odůvodněného písemného vyhotovení rozsudku napravil, zcela evidentně odpadly stěžovatelkou tvrzené kasační důvody. Nejvyšší správní soud proto považoval za vhodné poskytnout stěžovatelce přiměřenou lhůtu k případnému rozhojnění kasační argumentace (usnesení ze dne 18. 10. 2016, č. j. 3 Azs 216/2016 – 6). Uvedená výzva Nejvyššího správního soudu však zůstala ze strany stěžovatelky bez odezvy.

Před samotným posouzením důvodnosti kasační stížnosti stěžovatelky je nutno se prioritně vyjádřit k otázce možné předčasnosti takového návrhu s ohledem na ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro kterou by jinak bylo nutno kasační stížnost odmítnout.

Ačkoli v případě stěžovatelky došlo k tomu, že kasační stížností bylo napadeno pouze zkrácené znění rozsudku městského soudu, a nikoliv jeho řádně doručené odůvodněné písemné vyhotovení, od něhož se teprve odvíjí lhůta pro podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 102 s. ř. s), judikatura správních soudů dospěla k závěru, že samotná vada doručení správního nebo soudního rozhodnutí, od kterého se odvíjí počátek lhůty, není důvodem k odmítnutí žaloby pro předčasnost. Krajský soud pouze uloží správnímu orgánu řádně doručit napadené rozhodnutí a po jeho doručení pokračuje v řízení o žalobě. Obdobně postupuje Nejvyšší správní soud, bylo-li nesprávně doručeno rozhodnutí krajského soudu napadené kasační stížností (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 2 As 27/2004 – 78, publ. pod č. 450/2005 Sb. NSS). V dané věci Nejvyššímu správnímu soudu odpadla povinnost uložit městskému soudu řádně doručit napadený rozsudek, neboť nápravu provedl již samotný městský soud (čl. 35 soudního spisu), prostřednictvím něhož byla kasační stížnost předložena zdejšímu soudu. Nejvyšší správní soud je tak v kontextu nastíněné judikatury povinen bez dalšího pokračovat v řízení o kasační stížnosti, neboť podmínky pro přistoupení k meritornímu posouzení byly splněny.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla podána ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve její přijatelností (§ 104a odst. s. ř. s.). Jelikož podmínka přijatelnosti může být splněna v případě existence těžkých procesních vad v řízení před krajským soudem (zahrnujíc v to i nepřezkoumatelnost jím vydaného rozhodnutí), s ohledem na zcela specifickou procesní situaci, vyvolanou pochybením městského soudu, Nejvyšší správní soud naznal, že kasační stížnost lze připustit k meritornímu projednání.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§

109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Za situace, kdy ze strany stěžovatelky došlo k napadení zkrácené verze rozsudku z důvodu chybějícího odůvodnění, je rozhodnou skutečností pro posouzení důvodnosti předmětné kasační stížnosti, následné řádné doručení písemného vyhotovení rozsudku s odůvodněním, v důsledku čehož tak kasační argumentace stěžovatelky zcela odpadla. Za daného stavu, Nejvyšší správní soud proto poskytl stěžovatelce usnesením ze dne 18. 10. 2016, č. j. 3 Azs 216/2016 – 6, přiměřenou lhůtu k případnému rozhojnění kasační argumentace, nicméně na uvedenou výzvu nebylo nijak reagováno. Jedinou projednatelnou kasační námitkou tak zůstává nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro absenci odůvodnění jeho výroků. Vzhledem k výše uvedenému však toto tvrzení neodpovídá skutečnému stavu věci, když ze strany městského soudu došlo k nápravě řádným doručením odůvodněného rozsudku stěžovatelce prostřednictvím jejího právního zástupce.

Nadto Nejvyšší správní soud konstatuje, že k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Problematikou nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých dřívějších rozhodnutí (viz například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vůbec soud rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. O nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost lze hovořit také tehdy, je-li odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007 - 107). Co se týče nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů, pod tento termín je nutno podřadit nedostatek důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

V projednávané věci však ve světle citovaných rozsudků Nejvyšší správní soud žádné ze shora uvedených pochybení městského soudu neshledal.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu,

že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu